

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 110.113 van 10 september 2002
in de zaak A. 97.472/XIV-667.**

In zake : XXX,
 die woonplaats kiest bij
 advocaat B. VRIJENS,
 kantoor houdende te 9000 GENT,
 Kortrijksesteenweg 551

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door :

1. de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen,
2. de minister van Binnenlandse Zaken.

--

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, van Bulgaarse nationaliteit, op 15 november 2000 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 oktober 2000 tot bevestiging van de beslissing van de minister van Binnenlandse Zaken van 15 september 2000 tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 25 oktober 2000;

Gezien het verzoekschrift dat de verzoekende partij op dezelfde dag heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van dezelfde beslissing;

Gelet op de beschikking van 28 december 2000 waarbij aan de verzoekende partij het voordeel van de kosteloze rechtspleging wordt verleend;

Gelet op de artikelen 4 en 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gezien het verslag opgemaakt door eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST, op grond van artikel 26 van voormeld koninklijk besluit;

Gelet op de beschikking van 26 april 2002 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 5 juni 2002;

Gehoord het verslag van staatsraad G. DEBERSAQUES;

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN die, loco advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij, van adjunct-adviseur K. DEBERGH, die verschijnt voor de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de minister van Binnenlandse Zaken;

Gehoord het eensluidend advies van eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat de verzoekende partij België binnenkomt op 1 augustus 2000 en zich vluchteling verklaart op 4 augustus 2000; dat op 15 september 2000 de minister van Binnenlandse Zaken beslist tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten; dat op 23 oktober 2000 de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze beslissing bevestigt; dat dit de thans bestreden beslissing is;

2.1. Overwegende dat de verzoekende partij een enig middel aanvoert dat luidt als volgt:

“Schending van de artikelen 52 en 62 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald de hoorplicht en de rechten van verdediging.

Dat verzoeker dd. 29 september 2000 bij de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een dringend beroep indiende tegen de beslissing van weigering van verblijf hem dd. 15 september 2000 door de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken betekend (...).

Dat verzoeker bij de behandeling van zijn dringend beroep door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen niet mondeling werd gehoord.

Dat door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen de hoorplicht en de rechten van verdediging van verzoeker geschonden worden, wanneer hij een bevestigende beslissing van weigering van verblijf neemt ten aanzien van verzoeker zonder deze uit te nodigen voor een verhoor waarin hij zijn relaas en standpunt kan doen kennen.

Dat nochtans de Raad van State van oordeel is dan tegen niemand een ernstige maatregel kan worden getroffen die steunt op zijn persoonlijk gedrag en die van aard is om zijn belangen zwaar aan te tasten zonder dat hem de gelegenheid wordt geboden om zijn standpunt op nuttige wijze te doen kennen.

Dat de bevestigende beslissing tot gevolg heeft dat verzoeker België dient te verlaten. Dat niet kan ontkend worden dat door voormelde beslissing, gesteund op verzoekers persoonlijke gedragingen en dito motieven, verzoekers belangen, meer zelfs verzoekers vrijheid en leven, zwaar bedreigd en/of aangetast worden.

Dat ook VAN HEULE in "Vluchtelingen. Een overzicht van de wet van 6 mei 1953" meent dat gezien de bijzondere persoonlijke aard van de (on)ontvankelijkheidsbeslissingen een mondeling interview door de Commissaris-generaal zich opdringt.

Dat de Commissaris-generaal bij de behandeling van het dringend beroep moet nagaan of verzoeker naar zijn land van herkomst kan worden teruggeleid. Dat enkel in een mondeling verhoor verzoekers uitgedrukte persoonlijke vrees kan worden geëvalueerd.

Dat verzoeker derhalve bij de behandeling van zijn dringend beroep door de Commissaris-generaal mondeling dient te worden geïnterviewd. Dat dit in casu niet het geval was, waardoor de hoorplicht geschonden werd.

Dat verzoekers rechten van verdediging geschonden werden doordat hij niet de kans kreeg tijdens een mondeling verhoor op het Commissariaat- generaal zijn relaas uiteen te zetten.

Dat bovendien verzoeker door middel van zijn dd. 29 september 2000 ingediend dringend beroep aan de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen uitdrukkelijk de vraag formuleerde te worden gehoord (" Cliënt zal de nodige uitleg verschaffen in aanwezigheid van een tolk. Hij vraag uitdrukkelijk te worden gehoord"(...)).

Dat door verweerder in de bestreden beslissing niet aangeduid werd waarom aan de uitdrukkelijk wens van verzoeker voor een mondeling verhoor niet werd voldaan.

Dat verzoeker dienaangaande verwijst naar de rechtspraak van de Raad van State, welke in haar arrest dd. 4 december 1995, nr. 56.580, stelt "dat de Commissaris-generaal weliswaar in principe niet verplicht is de kandidaat-vluchteling te horen, doch dat, wanneer deze de wens heeft geuit te worden gehoord, zelfs op een onrechtstreekse wijze, zulks ook dient gerespecteerd te worden en in haar arrest dd. 19 juni 2000, nr. 92.450 stelde "dat de Commissaris-generaal ertoe gehouden is te motiveren waarom hij niet is ingegaan op de schriftelijke vraag van verzoeker om te worden gehoord in aanwezigheid van een advocaat van zijn keuze "(...).

Dat in casu door verweerder in de bestreden beslissing niet aangeduid werd waarom aan de uitdrukkelijk wens van verzoeker voor een verhoor niet werd voldaan, waardoor de bestreden beslissing niet afdoende gemotiveerd is (schending van de artikelen 52 en 62 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen).";

2.2. Overwegende dat, wat de aangevoerde schending van de rechten van verdediging betreft, het volstaat te stellen dat die op het administratiefrechtelijke vlak alleen in tuchtzaken bestaan; dat derhalve de rechten van verdediging niet van toepassing zijn op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna : vreemdelingenwet);

Overwegende dat, wat de aangevoerde schending van de hoorplicht betreft, dit als beginsel van behoorlijk bestuur inhoudt dat tegen niemand een ernstige maatregel kan worden getroffen die gegrond is op zijn persoonlijk gedrag en die van aard is om zijn belangen zwaar aan te tasten, zonder dat hem de gelegenheid wordt geboden om zijn standpunt op nuttige wijze te doen kennen; dat de bevestigende beslissing van de commissaris-generaal van de beslissing van weigering van verblijf van de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken om reden dat de aanvraag van de verzoekende partij kennelijk ongegrond is omdat de verzoekende partij geen gegevens heeft aangebracht dat er, wat haar betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging

in de zin van de Vluchtelingenconventie, niet als zulk een maatregel kan worden gezien; dat deze beslissing immers voortvloeit uit de toepassing van artikel 52 van de vreemdelingenwet en niet gestoeld is op het persoonlijk gedrag van de kandidaat-vluchteling zoals begrepen in het voornoemd beginsel van behoorlijk bestuur; dat derhalve niet voldaan is aan één van de twee cumulatieve grondvoorwaarden van de hoorplicht; dat het middel, voor zover het de schending van de hoorplicht en van de rechten van de verdediging aanvoert, faalt naar recht;

Overwegende dat, daargelaten de vraag of de in de door de verzoekende partij in het middel aangehaalde bepalingen besloten plicht tot uitdrukkelijke motivering zou vereisen dat in de beslissing formeel tot uitdrukking wordt gebracht waarom de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen meent de asielaanvrager niet te moeten oproepen voor een interview, in de bestreden beslissing uitdrukkelijk de motieven zijn uitgedrukt voor het niet-oproepen van de verzoekende partij voor een interview in dringend beroep; dat de verzoekende partij hierop geen kritiek uit; dat het onderdeel van het middel faalt;

Overwegende dat de verzoekende partij, voor zover ze hierboven niet reeds besproken werden, verzuimt uiteen te zetten op welke wijze de overige door hen aangevoerde regels en beginselen door de bestreden beslissing worden geschonden; dat schending van deze regels en beginselen dan ook niet op ontvankelijke wijze kan worden aangevoerd;

3. Overwegende dat de verzoekende partij geen gegrond middel tot nietigverklaring heeft aangevoerd; dat er derhalve grond is om toepassing te maken van artikel 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; dat de vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op 173,53 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op tien september tweeduizend en twee, door :

de HH. G. DEBERSAQUES,

W. GEURTS,

wnd. kamervoorzitter,
staatsraad,
griffier.

De griffier,

De voorzitter,

W. GEURTS.

G. DEBERSAQUES.